

1908-02-08

AFSENDER

Ingeborg (Plockross) Irminger

MODTAGER

Jens Ferdinand Willumsen

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Sprog:
Dansk

Afsendersted:
Frederiksberg (Danmark)

Omtalte personer:
Harald Bing
Holger Drachmann

Arkivplacering:
J.F. Willumsens Museum
Arkivkasse: A/1/6 - I

DOKUMENTINDHOLD

Afventer resumé

TRANSSKRIFTION

Uraniavej 11V.

8 Feb. 1908

Kære Willumsen

Dersom mit Brev har forbavset Dem, saa har Deres Svar ikke forbavset mig mindre – hvor kan De dog tro, at jeg vil have Dem til at afgive en Erklæring om, at De ikke er Urnens Fader. – Det er dog mærkeligt saa Mennesker har let ved at misforstaa hinanden, - men det maa vel ligge i at man ikke forstaaer at udtrykke sig, eller at en Ting ofte kan ses fra 2 Sider, og dog synes jeg, at jeg udtrykker mig ganske klart. Hvad jeg vilde med mit Brev var kun det, at rense mig for en mulig Mistanke, at bede Dem bekræfte at jeg ikke, i sin Tid, havde sat mit Navn, under et Arbejde jeg ingen Andel havde i, – det var kort og godt hvad jeg vilde. De siger at man af "Kunst" kan forstaae, hvorfor mit Navn staaer under, det er meget rigtigt, - men dem der ikke ser "Kunst"

de kan ikke forstaae. – Jeg skal bemærke, at jeg ikke selv ejer "Kunst" og ikke husker hvad der stod deri, men jeg tænkte ogsaa, da jeg læste Spørgsmaalet, at det vel af Bladet maatte fremgaae, hvorfor mit Navn stod under. Det har Manden altsaa ikke forstaaet, og derfor syntes jeg den burde svares.

Jeg kunde med 2 Ord have svaret derpaa, uden i mindste Maade at rokke ved, hvad der tidligere havde staaet i Bladene, men jeg fandt det rigtigst at raadføre mig med Dem derfor skrev jeg. – Det var ikke for at fortælle Folk, at jeg ogsaa havde min Del i Urnen, og ogsaa vilde have min Del af Æren, jeg er ikke saa ærekær som De gjerne vil tro, havde jeg følt mig krænket, - saa havde jeg sikkert grebet ind paa et tidligere Tidspunkt, hvor Sagen endnu var aktuel, og ikke ventet til Urnen var gemt for alles Øjne. – Nej Willumsen der har De misforstaaet mig, men jeg tør vel nok kalde mig dens Moder, og eftersom Børn, af en Fader og en Moder, altid arver Faderens Navn, og ikke Moderens, saa maatte den ogsaa have Deres Navn, og ikke mit.

Jeg vil fortælle Dem ganske ærlig hvorledes jeg har taget denne Sag fra første Færd. Jeg troer det er den eneste Maade hvorpaa vi kan komme til en Forklaring med hinanden, thi det vilde dog være altfor komisk om vi skulde blive Uvenner over den stakkels Urne. Det har ikke i fjerneste Maade faldet mig ind at mit Brev skulde have den Virkning. Altsaa. En Dag spørger Bing mig om jeg havde set at min store Urne

skulde gemme Drachmanns Støv og om jeg ikke fandt, at det var en værdig Anvendelse af den, - hvilket jeg selvfølgelig bejaede. Næste Dag ser jeg i Avisen, at den af udført af mig efter Tegning af Dem. Jeg syntes nok, det saa lidt underlig ud, men tænkte ved mig selv, hvorledes skulde det forresten ellers skrives, man kan dog ikke forlange en detailleret Beskrivelse af dens Tilblivelse. Mit Navn er bleven nævnt i Forbindelse med Urnen, og mer kan jeg ikke forlange.

Tiden gik og Manden blev begravet, saa en Dag opstaaer vedlagte lille Spørgsmaal i en Avis. Jeg skulde samme Eftermiddag over til Bing, og jeg spørger ham da om han ikke synes der er Grund til at svare, hvilket han benægter i det han siger, at om jeg vil følge hans Raad

skal jeg ikke røre ved den Sag. Jeg siger at det vil jeg selvfølgelig, som jeg altid følger hans gode Raad. - Og jeg burde have fuldt den kloge Mands Raad, saa havde man sparet sig for Misforstaaelser, dog vi kommer nok til Klarhed igjen. Men den næste Dag kom jeg til at tænke paa, at det maaske kunde have ubehagelige Følger for mig, om den ikke blev svaret. Jeg bestemte mig saa til at skrive til Dem, som den rette Vedkommende. Jeg beder Dem, om De ikke for min Skyld vil indrykke et Par Ord og forklare Sammenhængen, og hvis ikke om De saa vil tillade mig at skrive det jeg foreslaaer, jeg dicterer Dem ikke noget, jeg kræver ikke noget, jeg forklarer Dem kun Sagen og henstiller til Dem, om De ikke finder, at det er rigtigt at handle saadan og saadan. Med andre Ord, jeg overlod ganske til Dem at give det den Form De vilde. Men nu kommer vi vist til Kærnen, den Form jeg foreslog, har De ikke syntes om.

Jeg skrev ganske vist ikke at den var lavet efter Deres Tegning, men jeg skrev, hvilket forklarer endnu mere, at vi var unge Kunstnere, at vi ikke kunde staae paa egne Ben, at vi ikke

kendte vore egne Evner - og at De var vor kunstneriske Leder, - det er med andre Ord, vi var upersonlige famlende og umodne, - og hvilket fornuftigt Menneske, som læste de Linier, troer De, ikke vilde give Dem Æren, som den der ledede, og ikke den der blev ledet, selv om han i og for sig havde været et villigt Redskab i Lederens Haand. Jeg kan med min bedste Villie ikke se, at der er rokket ved Deres Paternitet, - men skal vi endelig til at tvistes om, hvem der har lavet den, saa forekommer det mig at jeg med Englefrisen i min Tanke netop forbandt en høj Kuppel, der hvævede sig op over Frisen og jeg ejer en løselig Skitze af samme Form, at De forstod min Tanke og gav den fast Form i Linien og Holdning, det vil jeg ingenlunde benægte, den anden Urne husker jeg derimod saa tydelig at De tegnede Formen til, - men

jeg vil aldeles ikke forfægte noget, thi det var netop det vidunderlige ved

de senere Ting vi lavede sammen, at den Enes Tanke spandt sig ind i den anden, saa det gik som en Leg som naar En begynder paa en Melodi, den anden ikke kan komme paa, men neppe er Tonen givet, før han kan synge med, uden han selv ved hvordan. Men at Æren for Frembringelserne først og fremmest skyldes den Toneangivende, det skal jeg aldrig vove at benægte. Og at jeg aldrig havde lavet hverken Askeurnerne eller Vækst, om ikke De havde ledet mig, og forstaaet i hvad Stemning jeg helst skulde arbejde, det kan jeg ogsaa fuldt ud underskrive. Kun De tre vil jeg gjerne være Moder til, for Dem har jeg selv levet med i, men det er meget mulig at de ligner Faderen meget mere, det maa andre bedømme og ikke jeg.

Imidlertid jeg troer at De nu forstaaer mig. Jeg havde nær fortabt mig i gamle Minder.

Hvad De skriver om Drachmanns Familie, det bøjer jeg mig selvfølgelig for, – og havde ogsaa rettet mig efter Deres Ønske – derfor skrev jeg til Dem.

Jeg haaber imidlertid ikke, at denne lille Skærmydsel har bragt noget Skaar i vort Venskab – det vilde blive en lidt for kostbar Urne.

Deres hengivne

Ingeborg Plockross.

Uranias 11 V.

8 Feb. 1908

Kære Willum

Ursam mit Brev har forbaudet
dem, saa har Deres Brev ikke forbaudet
sig mindre - hvor kan de dog
tro, at jeg vil have dem til at afgive
en Erklæring om, at de ikke er Uranias
Fader. - Det er dog mærkeligt saa
mennesker har det ved at misfor-
staa hinanden. - men det maa
vel ligge i at man ikke forstaaer at
udtrykke sig eller at en Ting ofte
kan ses fra 2 Sider, og dog synes jeg,
at jeg udtrykte mig ganske klart.
Hvad jeg vilde med mit Brev var
kun det, at anse mig for en rigtig
Misbanker, at bede dem bekræfte
at jeg ikke, i sin Tid, havde sat mit
Navn under et Brevde af nogen Art
hoved i. - det var kort og godt
hvad jeg vilde. De siger at man af
"Rümit" kan forstaae, hvorfor mit
Navn staaer under, det er meget
rigtigt, - men Dem der ikke ser "Rümit".

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

de kan ikke fortælle. — Jeg skal bemærke
at jeg ikke selv er Pioner og ikke kunsten
hvad der stod der, men jeg tænkte ogsaa
de jeg læste Gengangsaaret, at det vel
af Bredet maatte fremgaa, hvorfor
ind i den Tid under, det har maade
altsaa ikke fortælle, og derfor ogsaa
og der borte avare. — Jeg kunde med
2 Ord have sagt derud, uden i mindet
maade at række ud hvad der tidligere
havde staaet i Bogen, men jeg fandt
det og tænke at raadfor mig ind i den
spire sig. — Det var ikke for at fortælle
Folk, at jeg ogsaa havde min del i Urum,
og ogsaa vilde have min del af Urum,
jeg er ikke saa ardear som de gamle,
vil tro, havde jeg følt mig berørt, —
saa havde jeg sikkert grebet ind paa et
bedre Tidspunkt hvor Pioner indimod
var aktuel og ikke ventet til Urum var
givet for alle Gode. — Nu William
der har de mistroet mig. — De er i
Gandhed Abens Fader, men jeg
for vel nok kalde mig dens Moder,
og efter som Pioner, af sin Fader og sin
Moder, altid arve Faderens Navn,
og ikke Moderens, saa maatte den
ogsaa have været dens, og ikke mig.

Jeg vil fortælle den ganske Aars Uor-
sides og har sagt det for fortælle.
Jeg troede det er den eneste Maade hvorved
vi kan komme til en Forklaring med
hinanden, thi det vilde dog være skuffende
hvis vi ikke skulde blive Urum
over den stakkels Urum. Det har ikke
i Hverens Maade faldet mig ind at
mit Brev skulde have den Virkning.
Altsaa. — Det var ogsaa mig
om jeg maade det at min store Urum
skulde kunne træde ind i den
am jeg ikke fandt, at det var en vordig Urum
vordig af den. — hvilket jeg selvfølgelig
begaa. — Næste dag var jeg i Urum, at den
er udført af mig efter Tegn af den. — Jeg
var, det saa lidt underligt, at, men det
med mig selv. — hvilket det forekom
eller skam, men kan dog ikke fortælle
det i alle Maader skide det forekom
det i alle Maader skide det forekom
med Urum, og min kan jeg ikke fortælle.
Tiden gik og Urum blev Urum, saa
in den apoteker ved alle Urum
i en Urum, og skide sammen Urum
dog over til Urum. — og jeg
am kan ikke ogsaa der er Urum til
at være, hvilket kan betyde, det
kan være, at om jeg vil følge hans Raad

skæle jeg ikke roie ved den Sag. Jeg sige
at det vil jeg selvfølger, som jeg altid
følger hans gode Raad. — Og jeg kunde
hans fulgt den klare Brands Raad,
saa havde man sparet sig for Misforstaa-
ser, dog vi kommer nok til Klarhed
igjen. Men den næste Sag kom jeg til at
saae paa, at det maatte kunde hans
ubehagelige følger for mig, om der ikke blev
svaret. Jeg bestemte mig saa til at skrive
til Dem, som den rette Vedkommende,
Jeg beder Dem, om de ikke for min Skyld vil
indrykke et Par Ord og forklare Sammen-
hængen, og hvis ikke andet saa vil tillade
mig at skrive det jeg foreslaar, og dictere
Dem ikke noget, jeg kræver ikke noget, jeg
forklarer Dem kun Sagen og henstiller
til Dem, om de ikke finder, at det er rigtig
at handle saadan og saadan. Med
andre Ord, jeg overlod ganske til Dem at
give det den Form de vilde. Men nu
kommer vi vist til Navnet, den Form
Jeg foreslog, har de ikke rettet om.
Jeg skrev ganske vist ikke at den var
lavet efter Louis Sequins, men jeg skrev,
hvilket forklarer indimod Navnet,
at vi var unge Bønsbønnen at vi ikke
kunde staa paa egne Ben, at vi ikke

AS 6 / I

kendte vor egen Gæmme - og at de var
 vor kunstneriske Leder - det er med
 andre Ord, vi var i personlige fam-
 lende og imodene, - og hviilket for-
 nærligt Menneske, blev de som
 Carte de Linnæus, hvor de ikke vilde
 give den Ulem, som den der
 ledede, og ikke den der blev ledet,
 selv om han i og for sig havde
 været et villigt Pædskab i Lederens
 Vlaand. Jeg kan med min betrag-
 telse ikke se, at der er rokket ved
 hans Paternitet, - men skal vi
 endelig til at tænke om, hvem der
 har lavet den, saa forekommer det
 mig at jeg med Engelseisen i min
 Tanke netop forbandt en liden Risp-
 vel der blev lade og op over Frisen
 og jeg er en liden Risp, af samme
 Form, at de forstod sin Tanke
 og gav den fast Form i Linnæus
 og Halding, det vil jeg iiguelunde
 benægte, den anden Ulem
 hustru og derimod saa tydelig at
 de begynder Formum til, - men

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Jeg vil aldeles ikke forfægte noget, blot
det var mig det vidunderlige ved
de senere Ting vi havde sammen,
at den Lære ganske oprandt og ind
i den anden, saa det gik som en Lyg
sammen naar den begynder paa en Væde.
At den anden ikke kan komme paa,
men sigge er Tamen givet, for naar
naar sigge med uden naar selv med
hvordan. Min at Bogen for Tamen
trinvis som først og fremmest skyl.
des den Tamen angivende, det skal
jeg aldrig have at benytte. Og at
Jeg aldrig havde læst noget som
Astronomie eller Væde, om
ikke de havde ledet mig, og forstået
i hvad Tamen jeg helst skulde
anlyde, det kan jeg ogsaa fuldt
ud undersøge. Men de tre vil
Jeg gerne være Moder, for den har
Jeg selv læst med i, men det er mig
næsten at de ligner Tamen, men
men, det maa andre bedømme
og ikke jeg.

Imidlertid jeg tror at de nu fortæller
mig, jeg havde nær forfæst mig i
gamle Minder.
Hvad de skriver om Crachmanns
Familie, det bærer jeg mig selv
for, og havde ogsaa rettet mig
efter deres ^{for} derfor skrive jeg
til dem.
Jeg troer imidlertid, at
denne lille Skrivelse har
bragt noget Haar i vort Ven-
skab - det vilde blive en
lidt for kastbar Vene.

Venlig hilsning
Sergeborg Kochmann

„Ret skal være Ret“. — Kære „Eks-
trablad“ ! I Alfred Jacobsens „Kunst“ for
1900 (2. Aargang) findes paa et af de før-
ste Ark den Askeurne, som blev benyttet
til Holger Drachmann. Dér findes anført,
at Urnen er af Frk. Plockross, medens
det ellers overalt hedder, at den er af
J. F. Willumsen. Hvad er det rigtige? —
Vi kan ikke tro andet, end at Betegnelsen
i „Kunst“ har været forkert.

H
I
A.I. 6